

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **A. M. M.**, nar. ..., státní příslušnost Demokratická republika Kongo, t. č. P. Z. 2238/4, P. 2 – V., zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. OAM-44/LE-LE21-K07-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce uvedl, že z hlediska konkrétních důvodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 150/2002 Sb. došlo k porušení následujících ustanovení:

1. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§2 odst. 4 správního řádu),
2. § 50 odst. 3 správního řádu
3. § 68 odst. 3 správního řádu,

4. § 12 písm. b) zákona o azylu
5. § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu,

Žalobce byl přesvědčen, že závěry správního orgánu nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu. Zejména ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu pak správní orgán neměl dle žalobce dostatek informací týkající se oblasti, ze které pochází žalobce, a zprávy, které by zároveň byly aktuální k datu vydání rozhodnutí (duben 2016). Zprávy, které správní orgán i situaci v Demokratické republice Kongo (dále také DRC) k dispozici měl, pak nebyly hodnoceny objektivně a nestraně, jak to ukládá správnímu orgánu správní řád a zákon azylu. Žalobce uváděl ve své žádosti a pohovorech jako důvody odjezdu z vlasti útoky na jeho osobu, které spojoval s činností svého otce, kdy při posledním útoku na jeho automobil ozbrojenými muži mu šlo prokazatelně o život. Není také bez významu, že otec žalobce po jeho odjezdu zmizel, resp. žalobce s ním ztratil veškerý dosavadní kontakt a nemá o něm žádné informace. Žadatel uváděl, že mu bylo vyhrožováno opakovaně, zmínil se i o bití.

Zástupce žalobce v tomto kontextu uvedl, že ve lhůtě pro doplnění žaloby pro něj bylo fakticky nemožné se seznámit s protokoly o pohovoru, které jsou součástí správního spisu (nikoliv však dosud spisu soudního). Je nucen vycházet toliko z reprodukce tvrzení v napadeném správním rozhodnutí. V detailech tvrzení žalobce je tak odkazováno na správní spis a samotné protokoly o pohovorech. Vzhledem k tomu, že správní orgán přes tvrzené dílčí rozpory z výpovědi žadatele vycházel (resp. neurčil, kterým tvrzením neuvěřil a proč), pak je z této výpovědi nutno vycházet.

Žalobce sice nebyl členem politické strany, ani se nijak politicky výrazně neprojevoval, nicméně opakovaně uváděl, že stejně jako jeho otec nebyl spokojen se současnou vládou, resp. vládnoucím prezidentem **K.** a tyto své názory projevoval během svých studií v rámci diskuzí, účastnil se i několika demonstrací. Jakkoliv na něj nelze nahlížet jako na protirežimního/opozičního aktivistu, neznamená to dle názoru žalobce, že by neměl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu politického přesvědčení. Zde žalobce odkázal na článek 10 odst. 2 Kvalifikační směrnice, dle kterého *„Při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.“* Je tedy možné (soudě dle objektivních informací o zemi původu), aby odůvodněný strach z pronásledování měl žalobce jakožto osoba nahlížená, že s režimem nesouhlasí. V tomto ohledu byl správní orgán povinen zohlednit kontext země původu, kdy ze všech zpráv ze správního spisu vyplývá poměrně jasně, že DRC je zemí, kde jsou lidská práva porušována systematicky na denní bázi. Stát nejenže neposkytuje ochranu před jednáním soukromých osob (například různých polovojenských či kriminálních uskupení typicky v částech Severního Kivu odkud pochází žalobce), ale sám je hlavním původcem takového jednání. Typicky je namířeno proti jakýmkoliv projevům nesouhlasu s vládnoucím režimem, ale mnohdy se civilisté stávají oběťmi různých útoků armádních složek či policie, které jednají zcela beztrestně. Dochází nejen k svévolnému zadržování a mučení, ale zcela běžnými jsou útoky na civilisty v rámci různých lokálních konfliktů či aktuálních nepokojů (typicky ve volebním období apod.)

Žalobce zdůraznil, že v tomto kontextu je tedy nutno vidět obavy žalobce jako odůvodněné, neboť postupy zejména bezpečnostních složek v zemi jsou nepředvídatelné a systematicky a beztrestně dochází k útokům i na běžné občany, nikoliv jen politické lídry. Tato situace se prokazatelně dle informací ze země původu ještě zhoršila v roce 2015 s blížícími se volbami v prosinci 2016.

Pokud správní orgán neshledal důvody žalobce jako azylově relevantní dle § 12 písm. b) zákona o azylu, je dle žalobce nepochybné, že jsou v jeho případě naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a to nejen vzhledem k ozbrojenému konfliktu probíhajícímu v místě bydliště žalobce, Severní Kivu dle § 14a odst. 2 písm. c), ale i pro existenci nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pro bezprostřední nebezpečí mučení či nelidského zacházení. Správní orgán ve vztahu k § 14a nezabýval vůbec hrozícím nebezpečím vážné újmy ve vztahu k hrozbě mučení a nelidského zacházení žalobce v místě jeho bydliště (Beni, provincie Severní Kivu), a to jak individualizovaného v důsledku činnosti jeho otce, tak jako civilisty v konfliktu. Strana 12 napadeného rozhodnutí toliko opisuje zákonná ustanovení a obecně hovoří o článku 3 Evropské úmluvy, ze které § 14a zákona vychází. Řádné hodnocení bezpečnosti situace, včetně otázky konfliktu v Severním Kivu chybí. Jediným aspektem, který správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozebírá podrobněji, je situace navrátilců se žadatelů o azyl ze zahraničí do DRC. Žalobce má za to, že již tato skutečnost by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť důvody zamítnutí doplňkové ochrany nejsou formulovány v šíři, která byla s ohledem na tvrzení žadatele a kontext země původu nutná.

Žalobce nicméně dále uvedl své námitky vůči neudělení ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Předně odkázal na současnou bezpečnostní situaci v Demokratické republice Kongo a podotkl, že mu v případě návratu hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Podle názoru žalobce je správní orgán povinen vždy přihlédnout k aktuální situaci v zemi původu žadatele o udělení mezinárodní ochrany za účelem posouzení kritérií pro udělení doplňkové ochrany. S ohledem například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 15/2013-37 ze dne 24. 7. 2013: *„Důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu se přednostně zjišťují ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o mezinárodní ochranu zemi původu opustil. Skutečnosti, které nastanou později, hodnotí správní orgán při posuzování, zda jsou splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany.“* Bylo proto na místě zohlednit aktuální situaci v zemi původu a vzhledem k povaze doplňkové ochrany rozhodnout na základě co nejaktuálnějších informací.

Správní orgán se dle názoru žalobce ve svém rozhodnutí aktuální bezpečnostní situací zabýval jen velmi povrchně a na základě zastaralých zpráv. Nepostupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu - viz rozsudek ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006. Žalobce měl za to, že v jeho případě mu reálné nebezpečí hrozí, neboť násilí v zemi původu stále trvá, resp. má dokonce zhoršující se tendenci a nejedná se o ojedinělé případy. Žalobce přitom již měl v zemi problémy a útokům vystaven byl, aktuálně zmizel jeho otec a navíc, jak správní orgán detailně rozebírá, konžské orgány věnují pozornost osobám

navráťivším se ze zahraničí. Riziko vážné újmy je tedy reálně ve smyslu citované judikatury.

Správní orgán dle názoru žalobce ve svém hodnocení prakticky pominul dlouhodobé a systematické porušování lidských práv v DRC, a to především v Severním Kivu. Informace, které byly k dispozici, přitom podporují tvrzení žalobce o celkovém bezpráví, ale i individuálním incidentu, kterého se stal sám v Beni obětí. Například zpráva Human Rights Watch 2014 uvádí, že skupina ADF a další vojenské skupiny rebelů unesla stovky konžských civilistů. Obdobně zpráva Amnesty International za rok 2014 hovoří o útocích na civilisty v Severním Kivu. Zpráva HRW 2015 pak uvádí, že vláda se pustila do konfliktu s ADF v Kivu a jen v Beni zemřela stovka civilistů, řada z nich po útocích sekerami, nebo mačetami. Již z tohoto částečného výčtu je zřejmé, že příběh žalobce jednak odpovídá informacím o zemi původu, ale také, že jeho obavy o život, či z mučení a nelidského zacházení jsou důvodné. Správní orgán si oproti všem těmto zprávám však vybral jedinou informaci českého Ministerstva zahraničních věcí, kterou podpořil své a priori negativní stanovisko tím, že žadatel se může přestěhovat. Přitom jím obstarané zprávy popisují i různé útoky v hlavním městě Kinshase. K selektivnímu a nesprávnému hodnocení důkazů došlo dle žalobce i v případě rozboru problémů osob, navráťivších se zpět do DRC. Takový selektivní výběr důkazů je zcela zjevně v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu. Zde stěžovatel poukázal například na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008 č. j. 4 Azs 99/2007-106.

Žalobce dále zdůraznil, že zmíněný argument správního orgánu, že žadatel se případně vyhne problémům přestěhování v rámci DRC, není řádně zdůvodněn. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, upřesnil, jakým způsobem ověřit, zda žadatel může skutečně nalézt účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmu v jiné části země, jak to požaduje § 2 odst. 8 zákona o azylu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí. Podle NSS se posuzuje: 1. zda je jiná část země pro žadatele dostupná; 2. zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, 3. zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a 4. zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele (srov. též § 2 odst. 8 zákona o azylu ve spojení s čl. 7 odst. 2, čl. 8 odst. 1 a odst. 2 kvalifikační směrnice). Správní orgán výše uvedené aspekty vůbec u žalobce nehodnotil a jeho argument tak ve své obecnosti nemůže obstát.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a jeho právním zástupcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu, které považuje za dostatečné, aktuální a objektivní a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od právního zástupce žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné nebo nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil

si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v zemi původu není a v minulosti nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí. Dále konstatoval, že vzhledem ke všem podstatným rozporům ve výpovědích žalobce, které nedovedl následně logicky vysvětlit, působí jím uváděný příběh nevěrohodně, jednak co se týče zmiňovaných aktivit, ale i okolností ohledně jím tvrzených verbálních i fyzických útoků ze strany neznámých osob vůči jemu samotnému, včetně popisu události, která rozhodla o jeho vycestování ze země původu. Rozdílně žalobce rovněž popisoval vztah těchto potíží k aktivitám svého otce (č. l. 8 – 9 rozhodnutí). Naopak jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky působí účelově, neboť po zadržení jeho osoby policií mu hrozilo správní vyhoštění. Je sice pravdou, že úroveň demokratických standardů na území Demokratické republiky Kongo je problematická, avšak každou podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je třeba posuzovat individuálně, což se stalo i v případě samotného žalobce, avšak s ohledem na shora popsané skutečnosti, nebylo žalobci v tomto směru vyhověno kladně. Pokud se jedná o vnitropolitickou a bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce ve vztahu k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu v platném znění, touto se žalovaný v napadeném rozhodnutí dle jeho názoru zabýval dostatečným způsobem, přičemž zjistil, že žalobce pobýval před svým odjezdem ze země v Kinshase, kde studoval a kde ani v měsíci listopadu 2016 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Do Severního Kivu žalobce pouze jezdíval navštěvovat otce, který po potížích v této oblasti odcestoval právě do Kinshasy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 s.ř.s., když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a usoudil následovně.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, dle něhož žalobce výslovně sdělil, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace. V průběhu správního řízení sice uváděl, že se zapojil do politického života, o těchto svých aktivitách však hovořil značně rozdílně a tato skutečnost pak důvodně přivedla žalovaného k závěru o účelovosti těchto jeho tvrzení. Žalobce sice v doplňujícím pohovoru opět odkazoval na své aktivity spojené se stranou UDPS, avšak již se nezmínil o jakékoliv své účasti na demonstracích, jak o tom hovořil v pohovoru

především. Jako důvod svého odjezdu z vlasti uváděl problémy s jemu neznámými osobami, které mu vyhrožovaly a chtěly jej zabít, aniž by uvedl jakoukoliv souvislost těchto svých potíží s uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný se ve svém rozhodnutí na straně 6 a 7 podrobně zabýval politickou situací v Demokratické republice Kongo se závěrem, že k zatýkání běžných politických aktivistů zde nedochází, přičemž osobní nebo ekonomické motivy často hrají roli u toho posouzení, co vypadá na první pohled jako politická represe. Žalovaný přitom zdůraznil, že pečlivě posoudil všechny výpovědi žalobce, které byly učiněny v průběhu řízení, a to nejenom jednotlivě, ale i v jejich vzájemných souvislostech a rovněž i ve vztahu k informacím, které si o v zemi původu pořídil. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že nesrovnalosti v jeho jednotlivých výpovědích žalobce způsobují nesporně nevěrohodnost jeho tvrzení. Lze se tedy přiklonit k názoru správního orgánu, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl takové skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že byl ve své vlasti pronásledován kvůli uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

Ve správním řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Ze správního řízení totiž vyplynulo, že žalobce neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce jako jediný důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu o svůj život, jelikož mu bylo vyhrožováno ze strany neznámých osob, které na něho dokonce v jednom případě měly zaútočit. Tyto potíže žalobce přičítal tomu, že jeho otec patří mezi odpůrce současného prezidenta.

Ze správního řízení a rovněž zřejmé, že žalovaný posoudil všechny výpovědi žalobce ve vzájemných souvislostech. Lze se přiklonit k jeho názoru, že ve výpovědích žalobce se objevovaly zásadní rozpory, které měly bezesporu vliv celkové vyhodnocení jeho tvrzení. Žalobce rozdílně hovořil nejen o politických aktivitách, ale i o obtížích, které dle jeho názoru měly mít zásadní vliv na jeho rozhodnutí opustit vlast. Zásadní nesoulad v jednotlivých tvrzeních lze spatřovat zejména při jeho popisování situace, kdy měl být napaden neznámými lidmi. Žalobce vypovídal rovněž rozporně i ohledně příčiny svých potíží, kterým měl být údajně ve vlasti vystaven. Správní orgán se s těmito důvody podrobně vypořádal na straně 8 až 9 napadeného rozhodnutí a krajský soud na jeho závěry v plném rozsahu odkazuje. Hodnocením skutkových okolností lze rovněž přisvědčit názoru, že důvody, pro které žalobce podal na území České republiky žádost o udělení mezinárodní ochrany, jsou zcela jiného charakteru než ty, které uvádí sám žalobce. Ten totiž požádal o mezinárodní ochranu za situace, kdy bez platného víza či povolení k pobytu vstoupil na území České republiky, kde byl zadržen policií a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Názor žalovaného, že důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu, lze proto považovat za důvodný.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu žalobci dle § 13 a 14 zákona o

azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 uvedeného zákona.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Ze správního řízení je zřejmé, že správní orgán při posouzení námitek žalobce vycházel jak z jeho výpovědí, tak i jím doložených materiálů, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v demokratické republice Kongo. Tyto podklady pak konstatoval a hodnotil na straně 11 napadeného rozhodnutí, kde poznamenal, že žalobci bylo umožněno v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim a případně navrhnout důkazy další. Žalobce v reakci na tyto informace konstatoval, že v jeho vlasti neexistují lidská práva ani spravedlnost a některé informace, s kterými se seznámil, jsou pravdivé ani k. Svoje tvrzení pak doložil fotografiemi zachycenými v jeho mobilním telefonu. K nim správní orgán uvedl, že žalobce nebyl schopen popsát, co mají tyto fotografie dokázat. Uzavřel proto, že z předložených důkazů nelze dovodit žádné cílené pronásledování žalobce ve smyslu zákona o azylu.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do

státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 11 až 13) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce se nevyskytly žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Žalovaný se rovněž na straně 14 napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí. Souhlasil rovněž s názorem, že ze skutečností, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze rozhodně vyvozovat, že všichni obyvatelé této země jsou státními orgány pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů. Je rovněž zřejmé, že každou žádost je nutno posuzovat individuálně a důvody pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí, anebo může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které však nelze dopředu předjímat. Navíc žalovaný nemohl uvěřit tvrzením žalobce uvedeným v jednotlivých výpovědích, neboť v nich spatřoval neslučitelné rozpory. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný opíral své závěry o informace o zemi původu, které si v rámci správního řízení opatřil. Tyto důkazy pak podrobně rozebral na straně 14 až 15 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s hodnocením informací z těchto důkazů ztotožňuje. Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval neexistenci důkazů o systematickém týrání, včetně zadržování, špatného zacházení, neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Demokratické republiky Kongo a neexistenci informací o vracejících se osobách, které by byly po návratu do této země vystaveny špatnému zacházení nebo mučení. Žalovaný rovněž důvodně poukázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 5. 2015, která uvádí, že čelí-li někdo v zemi potíží z důvodu zhoršené bezpečnostní situace, je možné se přestěhovat do jiné části země,

přičemž Demokratická republika Kongo má zhruba velikost západní Evropy a většina území je bezpečná. Žalovaný rovněž upozornil na to, že žalobce v provincii Severní Kivu místo svého trvalého pobytu nemá a není tedy důvod, aby se právě do této oblasti vracel.

Krajský soud se rovněž přiklonil k názoru žalovaného, že z výpovědí žalobce ani z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalobce tedy nesplňoval důvody pro udělení doplňkové ochrany dle tohoto ustanovení.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. říjen 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.